

Kačių mėgėjas

Margo susipažino su Robertu trečiadienio vakarą baigiantis rudens semestru. Ji dirbo nekomercinio kino teatro užkandžių bare, o jis priėjo nusipirkti didelę pakuotę kukurūzų spragėsių ir dėžutę saldymedžių saldainių „Red Vines“.

– Tai... neįprastas pasirinkimas, – tarė ji. – Nemanau, kad esu kada pardavusi „Red Vines“.

Flirtuoti su klientais ji įprato dar dirbdama bariste – taip gaudavo arbatpinigių. Kino teatre ji arbatpinigių neužsidirbdavo, bet darbas buvo nuobodus, be to, Robertas jai tikrai patiko. Ne tiek, kad, pavyzdžiui, prieitų prie jo vakarėlyje, bet užtekstinai, kad sėdėdama nuobodžioje paskaitoje galėtų įsivaizduoti jį įsimylėjusi, – nors buvo tikra, kad koledžą jis jau baigė, yra bent jau įpusėjęs trečią dešimtį. Jai patiko, kad jis aukštas, o iš po atraitotos marškinių rankovės ji matė tatuiruotės kraštelį. Bet stambokas, barzda kiek per ilga, pečiai pakumpę, tarsi kažką saugotų.

Robertas nesuprato, kad ji flirtuoja. Jei ir suprato, parodė tik žingtelėdamas atgal, tarsi kviesdamas ją pasistengti labiau.

– Na, – tarė jis, – tada gerai, – ir įsidėjo gražą į kišenę.

Bet kitą savaitę jis vėl atėjo į kino teatrą, nusipirko dar vieną dėžutę „Red Vines“.

– Tobulėji darbe, – tarė jai. – Šįsyk sugebėjai manęs neižveisti. Margo gūžtelėjo pečiais.

– Siekiu paaukštino, – atsakė ji.

Po filmo jis vėl priėjo.

– Užkandžių baro mergaite, pasakyk savo telefono numerį, – paprašė, ir, nustebindama save, ji padiktavo jam numerį.

Nuo to trumpo pašnekesio apie „Red Vines“ per kelias kitas savaites jie ėmė nuolat susirašinėti, siuntinėti vienas kitam juokelius, temos keitėsi taip greitai, kad kartais jai būdavo sunku spėti. Jis buvo labai protingas, ji suprato turinti pasistengti, kad padarytų jam įspūdį. Greitai ji pastebėjo, kad kai parašo jam žinutę, jis paprastai iškart atsako, bet jei atrašo į jo žinutę daugiau nei po kelių valandų, kita jo žinutė būna trumpa ir be klausimo, tad jai tekdavo vėl įplieksti pokalbį – tai ir padarydavo. Kartais ji būdavo užsiėmusi ištisą dieną, svarstydamo, ar susirašinėjimas baigsis, bet tada sugalvodavo parašyti ką nors juokingo ar pamatydavo internete jų pokalbiui tinkamą paveiksluką, ir juodu vėl imdavo bendrauti. Ji žinojo apie jį nedaug, nes juodu niekada nekalbėjo apie asmeniškumus, bet kai pavykdavo suskelti du ar tris gerus juokelius iš eilės, apimdavo džiugus jaudulys, tarsi jie šoktų. Kartą vakare ruošdamasi egzaminams ji pasiskundė, kad visos valgyklos uždarytos ir jos kambaryje nėra maisto – kambario draugė suvalgė, – o jis pasisiūlė nupirkti „Red Vines“, kad ji nemirtų badu. Iš pradžių ji atrėmė pasiūlymą juokeliu, nes tikrai turėjo mokytis, bet jis pasakė ne, aš rimtai, liaukis kvailiojusi ir išėik, tad ji užsimetė švarką ant pižamos ir susitiko su juo prie „7-Eleven“.

Buvo maždaug vienuolikta vakaro. Jis pasisveikino be ceremonijų, tarsi ją matytų kasdien, ir nusivedė į vidų pasirinkti

užkandžių. Parduotuvėje nebuvo „Red Vines“, tad nupirko jai „Cherry Coke Slurpee“, pakelį „Doritos“ traškučių ir cigaretę įsikandusios varlės formos žiebtuvėlį.

– Ačiū už dovanas, – tarė Margo jiems išėjus į lauką.

Robertas buvo užsismaukęs iki ausų triušio kailio kepurę ir vilkėjo storą, senamadišką pūkinę striukę. Margo pamanė, kad jam tinka, nors ir truputį nemadinga; su kepure vyrukas dar labiau priminė medkirtį, o stora striukė slėpė pilvą ir liūdškai nusvirusius pečius.

– Nėr už ką, užkandžių baro mergaite, – atsakė jis, nors, aišku, tada jau žinojo jos vardą.

Ji pamanė, kad jis mėgins ją pabučiuoti, ir buvo beatsukanti jam skruostą, bet, užuot bučiavęs į lūpas, jis paėmė ją už rankos ir švelniai pabučiavo į kaktą, tarsi ji būtų brangenybė.

– Mokykis stropiai, mieloji, – tarė. – Greitai pasimatysime.

Ji grįžo į bendrabučio kambarį susijaudinusi, lyg ant sparnų, – suprato, kad pradeda įsimylėti.

Jai parvažiavus namo atostogų juodu susirašinėjo kone nuolat, ne tik pokštavo, bet ir pasakojo, ką nuveikė per dieną. Ėmė linkėti labo ryto ir labos nakties, o uždavusi jam klausimą ir jam ne iškart atsakius ji pajusdavo neramaus ilgesio dūrį. Ji sužinojo, kad Robertas turi dvi kates, vardu Mu ir Janas, juodu kartu kūrė įmantrų scenarijų, kuriame jos vaikystės katė Pita siuntė koke-tiškas žinutes Janui, bet kalbėdamasi su Mu Pita būdavo oficiali ir šalta, nes pavyduliavo Mu draugystės su Janu.

– Ko čia visą laiką susirašinėji? – per vakarienę paklausė Margo patėvis. – Užmezgei romaną?

– Taip, – atsakė Margo. – Jo vardas Robertas, susipažinom kino teatre. Mes įsimylėję ir turbūt susituoksime.

– Hmm, – atsakė patėvis. – Perduok, kad turiu jo šio bei to paklausti.

Mano tėvai apie tave klausinėja, parašė Margo, ir Robertas atsiuntė jai besišypsantį veiduką su širdelėmis vietoj akių.

Grįžusi į universitetą Margo troško pasimatyti su Robertu, bet paaiškėjo, kad su juo susitarti stebėtinai sunku. *Atleisk, sunki savaitė darbe*, atsakė jis. *Pažadu, greit pasimatysim*. Margo tai nepatiko; juto, kad viskas klostosi ne pagal ją, ir kai galiausiai jis pakvietė į kiną, ji iškart sutiko.

Jo parinktą filmą rodė kino teatre, kuriame ji dirbo, bet ji pasiūlė vykti į didžiulį multipleksą už miesto; studentai ten retai lankėsi, nes reikėjo važiuoti automobiliu. Robertas atvyko jos pasiimti purvinu baltu „Civic“, puodelių laikikliai buvo prikimšti saldinių popierėlių. Važiuojant jis kalbėjo mažiau, nei ji tikėjosi, nedaug į ją žiūrėjo. Nepraėjus nė penkioms minutėms ji pasijuto be galo nejaukiai, o išvažiavus į greitkelį jai toptelėjo, kad jis gali ją kur nors nusivežti, išprieivartauti ir nužudyti; juk jo beveik nepažinojo.

Vos tik ji apie tai pagalvojo, jis tarė:

– Nesijaudink, nesiruošiu tavęs žudyti.

Ji pasvarstė, ar nejauki atmosfera automobilyje – jos kaltė, nes buvo nerami ir nervinga, kaip ta mergina, kuri kaskart eidama į pasimatymą galvoja, kad ją nužudys.

– Viskas gerai – jei nori, gali žudyti, – atsakė ji, ir jis nusišypsojęs patapšnojo jai per kelį. Bet vis tiek nejaukiai tylėjo, jos pastangos užmegzti pokalbį neveikė. Kino teatre jis skėlė juokelį baro pardavėjai apie „Red Vines“, bet juokelis buvo nevykęs ir dėl jo sutriko visi, labiausiai Margo.

Per filmą jis nelaikė jos už rankos, neapkabino per pečius, tad jiems grįžus į automobilių aikštelę ji buvo tikra, kad jam nebeatinka. Ji mūvėjo tampres ir vilkėjo nertinį – gal dėl to. Įsėdus į automobilį jis pasakė: „Malonu matyti, kad dėl manęs

pasipuošei“, – ji manė, kad jis pajuokavo, bet gal ji išties jį žeidė, matyt, nevertindama pasimatymo rimtai. Jis buvo apsimovęs chaki spalvos kelnes ir apsvilkęs susagstomus marškinius.

– Nori eiti išgerti? – paklausė jis įsėdus į automobilį, tarsi mandagumas būtų jam primesta pareiga. Margo atrodė akivaizdu, kad jis laukia, kol ji atsisakys, o kai atsisakys, juodu nebesikalbės. Tai nuliūdino – ne dėl to, kad ji norėjo toliau su juo leisti laiką, o todėl, kad per atostogas turėjo didžiulių lūkesčių ir atrodė neteisinga, kad viskas taip greitai baigėsi.

– Gal ir galėtume? – atsakė ji.

– Jei tu nori, – atsakė jis. „Jei tu nori“ nuskambėjo taip nemaloniai, kad ji tik sėdėjo automobilyje tyli, kol jis bakstelėjo jai į koją ir paklausė: – Ko dabar užsiraukei?

– Neužsiraukiau, – atsakė ji. – Tik esu truputį pavargusi.

– Galiu parvežti tave namo.

– Ne, po to filmo man pravers išgerti.

Jo parinktas filmas, nors rodomas įprastame kino teatre, buvo labai slogi drama apie Holokaustą, tokia netinkama pirmajam pasimatymui, kad jam pasiūlius ji parašė: „Ką? Tu rimtai?“ – o jis suskėlė juokelį apie tai, kad apgailestauja klaidingai įvertinęs jos skonį, vietoj to galįs ją nusivesti į romantinę komediją. Bet dabar, jai taip pasakius apie filmą, jis truputį susiraukė, ir jai į galvą toptelėjo visai kitokia vakaro įvykių interpretacija. Ji pasvarstė, kad galbūt jis mėgino padaryti jai išpūdį pasiūlydamas filmą apie Holokaustą, nes nesuprato, kad tai netinkamas „rimtas“ filmas padaryti išpūdį nekomercinio kino teatro merginai, kokia turbūt laikė ją. Galbūt, pamanė ji, jį užgavo žinutė „Ką? Tu rimtai?“, gal jį pabaidė, gal dabar su ja nemaloniai jaučiasi. Mintis apie galimą pažeidžiamumą sujaukino, ji pajuto jam švelnesnius jausmus nei iki tol tą vakarą.

Kai jis paklausė, kur ji norėtų eiti išgerti, Margo paminėjo vietą, kur paprastai leisdavo laiką, bet jis nusivaipė ir pasakė, kad

ten eina vien studentai, ir jis nusives ją į geresnę vietą. Juodu nuėjo į barą, kuriame ji niekada nesilankė, į pagrindinę nelegaliai atrodančią užteigėlę be jokios iškabos. Prie durų rikiavosi eilutė, jiems laukiant ji ėmė nervintis, bandydama nuspręsti, kaip jam pasakyti, ką turėjo pasakyti, bet negalėjo, tad apsauginiui paprašius asmens dokumento tiesiog padavė. Tas vos dirstelėjo, tik vyptelėjo ir tarė „e, ne“, mostelėjo jai trauktis šalin ir pamojo kitai eilėje laukiančiai grupei.

Robertas jau buvo nuėjęs pirmas, nežiūrėdamas, kas vyksta jam už nugaros.

– Robertai, – tyliai pašaukė ji. Bet jis neatsisuko. Galiausiai kažkas iš eilės, viską stebėjęs, patapšnojo jam per petį ir parodė į ją, paliktą ant šaligatvio.

Jam grįžtant Margo stovėjo sumišusi.

– Atleisk! – pasakė. – Kokia gėda.

– Kiek tau metų? – paklausė jis.

– Man dvidešimt, – atsakė ji.

– A, – tarė jis. – Maniau, sakei, kad esi vyresnė.

– Sakiau, kad esu antrakursė! – tarė ji. Stovėti prie baro, būti atstumtai visų akivaizdoje jau užtektinai žemino, o dabar Robertas žvelgė į ją, lyg būtų padariusi ką negero.

– Bet ne iškart stojai, kaip ten vadinasi? Praleidai metus? – prieštaravo jis, lyg galėtų laimėti šį ginčą.

– Nežinau, ką tau pasakyti, – bejėgiškai tarė ji. – Man dvidešimt.

O tada, kad ir kaip kvaila, pajuto, kad akyse tvenkiasi ašaros, nes viskas žlugo ir ji nesuprato, kodėl tai turi būti taip sudėtinga.

Bet kai Robertas pamatė jos veidą niaukiantis, viskas pasikeitė tarsi mostelėjus burtų lazdele. Iš jo laikysenos dingo įtampa, jis išsitiesė ir apkabino ją didžiulėmis lyg lokio rankomis.

– Ak, mieloji, – tarė jis. – Brangioji, viskas gerai, viskas juk gerai. Nesijausk blogai.

Ji leidosi priglaudžiama, užplūdo tas pats jausmas, kaip ir stovint prie „7-Eleven“ – kad ji trapus, brangus daiktas, kuriį jis bijo sudaužyti. Jis pabučiavo jai į viršugalvį, ji nusijuokė ir nusišluostė ašaras.

– Negaliu patikėti, kad verkiu, nes neįleido į barą, – tarė ji. – Turbūt galvoji, kad esu visiška kvailė.

Bet ji žinojo, kad jis taip negalvoja, – iš to, kaip į ją žvelgė; jo akyse matė, kokia daili jam atrodo šypsodamasi pro ašaras, blausioje gatvės žibintų šviesoje leidžiantis pavienėms snaigėms.

Tada jis ją pabučiavo – giliai į burną; tarsi nėrė į ją ir sugrūdo liežuvį į gerklę. Bučinyš buvo bjaurus, stebėtinai nemalonus; Margo negalėjo patikėti, kad suaugęs vyras gali taip prastai bučiuotis. Atrodė siaubinga, bet kartu vėl užplūdo tas švelnus jausmas, jausmas, kad nors jis už ją vyresnis, ji moka kai ką, ko jis nemoka. Liovēsis bučiuoti jis tvirtai paėmė ją už rankos ir nusivedė į kitą barą su amerikietiškojo biliardo stalais, pinbolo automatais, pjuvenomis ant grindų ir kur niekas prie durų netikrino asmens dokumentų. Prie vieno stalo ji pamatė magistrantą, kuris pirmame kurse buvo jos anglų kalbos dėstytojo asistentas.

– Paimti tau limonado su degtine? – paklausė Robertas, ir ji pamanė, kad gal jis taip mėgina juokauti apie koledžo merginų mėgstamus gėrimus, nors pati tokio niekada neragavo. Ji truputį nerimavo svarstydamą, ko užsisakyti; vietose, kuriose lankėsi, asmens dokumentus tikrindavo tik prie baro, tad dvidešimt vienu sulaukę arba turintys padirbtus dokumentus paprastai atnešdavo ąsočius PBR ar „Bud Light“ pasidalinti su kitais. Ji nebuvo tikra, ar iš tų pavadinimų Robertas nepasišaipytų, todėl pasakė:

– Man tik alaus.

Kai priešais atsirado gėrimai, po bučinio ir galbūt dėl to, kad ji apsiverkė, Robertas kur kas labiau atsipalaidavo, tapo panašesnis į tą šmaikštuolį iš žinučių. Jiems kalbantis ji beveik įsitikino, kad tai, kas jai atrodė pyktis ar nepasitenkinimas ja,

buvo jaudulys, baimė, kad jai su juo nesmagu. Jis vis primindavo jos nuostabą dėl filmo, laidė juokelius ir atidžiai stebėjo, kaip ji reaguos. Erzino ją dėl snobiško skonio, sakė, kad dėl kino kursų jai sunku padaryti išpūdį, nors žinojo, kad ji lankė tik vieną kino kursą vasarą. Šaipėsi, kad ji turbūt sėdėdama su kitais nekomercinio kino teatro darbuotojais juokiasi iš žmonių, einančių į įprastus kino teatrus, kur net nepardavinėja vyno, o kai kurie filmai būna plačiau juosčiame IMAX 3-D ekrane. Margo juokėsi kartu iš jo įsivaizduojamos jos – filmų snobės – versijos, nors taip juokauti buvo nelabai sąžininga, juk ji siūlė pažiūrėti filmą kino teatre „Quality 16“. Nors dabar suprato, kad gal tai ir įskaudino Robertą. Manė, turėtų būti aišku, kad ji tiesiog nenori eiti į pasimatymą ten, kur dirba, bet gal jis priėmė pernelyg asmeniškai, gal įtarė, kad ji gėdijasi rodytis su juo. Ji ėmė manyti jį suprantanti – koks jis jautrus, kaip lengvai pažeidžiamas, – ir dėl to jautėsi jam artimesnė, galingesnė, nes žinodama, kaip jį įskaudinti, žinojo, ir kaip nuraminti. Ji daug klausinėjo apie jam patinkančius filmus, savikritiškai kalbėjo apie nekomercinio kino teatro filmus, kurie jai atrodė nuobodūs ar nesuprantami; pasakojo, kaip baiminasi gerokai vyresnių kolegų, kaip kartais jaudinasi, kad yra nelabai protinga ir neturi savo nuomonės. Po veikį juto išsyk, jautėsi, tarsi glostanti didžiulį baikštų gyvūną, gal žirgą ar lokį, meistriškai pratinanti jį būti jai iš delno.

Įpusėjusi trečią alaus bokalą pagalvojo, koks būtų seksas su Robertu. Turbūt toks pat prastas kaip ir tas bučinyš, nerangus ir įžūlus, bet įsivaizduodama, koks jis būtų susijaudinęs, kaip trokštų jai padaryti išpūdį, pajuto pilve žnybtelint aistrą, ryškiai ir skausmingą, tarsi pliaukštelėjus gumyte per odą.

Užbaigus tą gėrimų partiją ji drąsiai pareiškė: „Tai gal einam iš čia?“, ir jis akimirka atrodė užsigavęs, lyg pamanęs, kad ji nori baigti pasimatymą. Bet ji paėmė jam už rankos ir trūktelėjo, kad jis atsistotų, ir nuo jo žvilgsnio, kai jis suprato, ką ji sako, nuo

to, kaip paklusniai išsliūkino paskui ją iš baro, negana to, kaip keistai juto jo delną po savuoju, ji vėl pajuto tą pliaukštelėjimą.

Lauke Margo vėl pasiruošė bučiniui, bet, jos nuostabai, jis tik pakštelėjo į lūpas.

– Tu girta, – papriekaištavo.

– Ne, – atsakė ji įkaušusi. Prisispaudė prie jo, jausdamasi mažytė, o jis ilgai trūkšmingai atsiduso, lyg į ją žvelgti būtų per ryškų ir skausmingą, ir tai jaudino, leido pasijusti tarsi pagundai, kuriai neįmanoma atsisipirti.

– Parvešiu tave namo, maže, – tarė jis lydėdamas ją į automobilį. Įsėdus ji vėl pasilenkė prie jo, po kurio laiko švelniai atsi-traukė, nes jis liežuvį sugrūdo per giliai, ir netrukus ji privertė jį bučiuoti švelniau, taip, kaip jai patiko, o galiausiai apsižergė jį ir pajuto jo kelnėse erekciją. Kai ji kūnu prispaudė penį, Robertas aukštu tonu aiktelėjo – jai atrodė, kiek melodramatiškai, – tada jis netikėtai ją atstūmė ir paleido automobilio variklį.

– Glamonėtis priekinėje sėdynėje kaip kokiai pauglei, – pa-reiškė jis su apsimestiniu pasibjaurėjimu. Tada pridūrė: – Maniau, tam esi per didelė, juk tau jau dvidešimt.

Ji parodė jam liežuvį ir paklausė:

– Kur nori važiuoti?

– Pas tave.

– Hm, neišeis. Dėl kambario draugės.

– Ak, tiesa. Gyveni bendrabutyje, – tarė jis taip, tarsi ji dėl to turėtų atsiprašyti.

– Kur tu gyveni? – paklausė ji.

– Name.

– Galiu... užsukti?

– Gali.

Namas buvo gražioje, medžiais apsodintoje vietoje ne per toliau-siai nuo universiteto, durys apraizgytos linksma baltų lempučių

girlianda. Prieš išlipdamas iš automobilio jis niūriai, tarsi perspėdamas, tarė:

– Šiaip, kad žinotum, laikau kates.

– Žinau, – atsakė ji. – Mužu apie jas susirašinėjome, pameni?

Prie laukujų durų jis, regis, amžinybę krapštėsi su raktais ir pusbalsiu keikėsi. Ji glostė jam nugarą, kad išlaikytų atitinkamą nuotaiką, bet dėl to jis tik dar labiau nervinosi, tad ji liovėsi.

– Na, štai ir mano namai, – be jausmo burbtelėjo atidarydamas duris.

Kambarys, kuriame jie atsidūrė, buvo blausiai apšviestas ir prigrūstas daiktų, kurie, akims prisitaikius prie prieblandos, atrodė pažįstami. Jis turėjo dvi didžiules knygų pilnas spintas, lentyną su vinilo plokštelėmis, stalo žaidimų kolekciją ir daug meno kūrinių – ar bent jau plakatų, kurie buvo įrėminti, o ne prismeigti ar priklijuoti prie sienos.

– Man patinka, – pasakė ji, tai buvo tiesa, ir ištarusi tuos žodžius ji atpažino užplūdusį jausmą – palengvėjimą. Jai toptelėjo, kad ji niekada nėjo pasimylėti pas ką nors į namus, mat susitikinėjo tik su bendraamžiais, ir vis reikėdavo ištaikyti progą, kad nebūtų kambario draugų. Apsilankyti svetimoje teritorijoje buvo nauja, kiek baugu, tačiau Roberto namuose pamatyti įrodymai, jog jų pomėgiai sutampa, nors ir labai plačiai, – menas, žaidimai, knygos, muzika, – jai atrodė kaip patvirtinimas, kad jos pasirinkimas yra geras.

Šitai galvodama Margo pamatė, kad Robertas atidžiai žiūri į ją, stebi, kokį išpūdį jai padarė kambarys. Ir, tarsi baimei dar nenorint paleisti jos iš gniaužtų, jai trumpai pasirodė, kad gal tai ne kambarys, o sąpatai, skirti leisti patikėti, kad Robertas normalus, toks kaip ir ji, o iš tikro visi kiti kambariai name tušti arba kupini siaubo: lavonų, pagrobtų aukų ar grandinių. Bet tada jis ėmė ją bučiuoti, numetė jos krepšį, jų apsiaustus

ant sofos ir nusivedė į miegamąjį grabinėdamas jai užpakalį ir krūtinę taip pat nerangiai, kaip kad pirmąsyk bučiavo.

Miegamasis nebuvo tuščias, nors tuštesnis nei svetainė; nebuvo lovos rėmo, tik čiužinys ir lovos pagrindas ant grindų. Ant spintelės stovėjo butelis viskio, jis sriūbtelėjo iš jo, padavė jai, atsiklaupęs atidarė nešiojamąjį kompiuterį – ji sumišo, bet tada suprato, kad jis jungia muziką.

Margo atsisėdo ant lovos, Robertas tuo tarpu nusivilko marškinius, atsisagstė kelnes, jas nusitraukė iki kulkšnių ir supratęs, kad vis dar avi batus, pasilenkė jų atraišioti. Žvelgdama į jį tokį keistai susilenkusį, storu, minkštu, plaukais apžėlusiu pilvu, Margo pamanė: o ne. Bet mintis, kaip dabar reikėtų sustabdyti viską, ką pradėjo, buvo nepakeliama; reikėtų tiek takto ir švelnumo, kiek neįsivaizdavo galinti turėti. Margo nesibaimino, kad Robertas mėgins priversti ją nors daryti prieš jos valią, bet bijojo sustoti dabar, po visko, ką padarė, kad tai įvyktų, nes atrodytų išlepinta ir kaprizinga, tarsi užsisakiusi patiekalą restorane, o atnešus maistą apsigalvojusi ir nusiuntusi atgal.

Ji siurbtelėjo viskio, kad taptų nuolankesnė, bet jam užgriuvus ant jos, nerangiai giliai bučiuojant, rankai mechaniškai judant krūtimis ir link tarpkojo, lyg brėžtų kažin kokį perversišką kryžiaus ženklą, pasidarė sunku kvėpuoti ir pajuto, kad gal ir nepavyks šito išverti.

Lengviau tapo išsiritus iš po jo kūno ir jį apsižergus, užsimerkus ir prisiminus, kaip jis ją bučiavo į kaktą prie „7-Eleven“. Paskatinta savo pažangos, ji nusitraukė per galvą marškinėlius. Robertas ištiesė ranką ir suėmė krūtį, toji liko tirtėti pusiau ištraukta iš liemenėlės, spenelį patrynė nykščiu ir smiliumi. Malonu nebuvo, tad ji pasilenkė į priekį. Užuominą jis suprato ir pamėgino liemenėlę atsegti, bet neįveikė sagtelės, akivaizdžiai susierzino kaip kad kankindamasis su raktais, tad galiausiai valdingai įsakė: „Nusiimk tą daiktą“, ir ji pakluso.

Jo žvilgsnis buvo lyg išdidinta versija išraiškos, matytos visų vaikynų, prieš kuriuos apsinuogino, veiduose, nors ne tiek daug jų ir buvo – iš viso šeši, Robertas septintas. Jis atrodė pritrenktas, iš malonumo pakvaišęs lyg nuo pieno apsvaigęs kūdikis, ir ji pamanė, kad gal būtų tai sekse jai patinka labiausiai – kai vaikinai taip atsiskleidžia. Robertas jos geidė atviriau nei kiti, nors buvo vyresnis ir turbūt matė daugiau krūčių, daugiau kūnų nei jie, – bet gal ir dėl to, kad buvo vyresnis, o ji jauna.

Jiems bučiuojantis ją pagavo ir įsuko tokia savimiška fantazija, kad vargiai net sau galėjo prisipažinti taip galvojanti. Tik pažvelk į šią nuostabią merginą, įsivaizdavo jį galvojant. Ji tokia tobula, kūnas idealus, viskas tobula, jai vos dvidešimt, oda nepriekaištinga, taip jos geidžiu, geidžiu kaip niekad, taip jos trokštu, kad, regis, mirsiu.

Kuo labiau ji įsivaizdavo jį susijaudinusį, tuo labiau pati kaito, ir greit abu ritmiškai trynėsi vienas į kitą, tada ji ištiesė ranką link jo apatinių, suėmė penį ir pajuto ant galiuko drėgmės lašą. Jis vėl išleido tą garsą – aukštą moterišką dejonę, ji norėjo kaip nors paprašyti to nedaryti, bet nežinojo kaip. Jis įkišo ranką jai į apatinius, pajutęs, kad ji sudrėkusi, regimai atsipalaidavo. Truputį paglamonėjo ją pirštais, ji prikando lūpą ir surengė jam spektaklį, bet tada jis kiek per stipriai bakstelėjo, ji krūptelėjo, ir jis patraukė ranką.

– Atleisk! – tarė.

O tada skubriai paklausė:

– Pala. Ar esi kada nors tai dariusi?

Vakaras išties buvo toks keistas ir nenusipėjamas, kad iš pradžių jai šovė mintis pasakyti ne, bet tada suprato, ką jis turi omenyje, ir garsiai nusikvatojo.

Ji nenorėjo juoktis; jau gerai žinojo, kad nors Robertui patinka būti švelniai, koketiškai erzynamam, jis ne tas žmogus, iš kurio galima juoktis. Bet negalėjo susilaikyti. Nekaltybės praradimas

buvo ilgas, užsitęsęs reikalas, prieš kurį vyko keli mėnesiai intensyvių diskusijų su vaikinui, su kuriuo susitikinėjo dvejus metus, vizitas pas ginekologą ir siaubingas, trikdantis, bet neįtikėtina prasmingas pokalbis su mama, kuri galiausiai ne tik rezervavo jai kambarį svečių namuose, bet po įvykio užrašė jai atviruką. Mintis, kad vietoj viso to sudėtingo, jausmingo proceso ji būtų galėjusi pažiūrėti pretenzingą filmą apie Holokaustą, išgerti tris alaus ir nuvažiuoti į atsitiktinius namus prarasti nekaltybės su vyru, sutiktu kino teatre, buvo tokia juokinga, kad staiga negalėjo liautis juokusis, o juokas buvo kone isteriškas.

– Atleisk, – šaltai pasakė Robertas. – Nežinojau.

Staiga ji liovėsi kikenusi.

– Ne, buvo miela... kad paklausei, – pasakė ji. – Anksčiau esu mylėjusis. Atleisk, kad juokiausi.

– Nereikia atsiprašyti, – atsakė jis, bet veido išraiška ir glembantis penis bylojo priešingai.

– Atleisk, – automatiškai pakartojo ji ir pagauta įkvėpimo pridūrė: – Turbūt tik jaudinuosi, ar ką?

Jis pašnairavo į ją, lyg nepatikėjęs, bet atrodė, kad jį tai nuramino.

– Tau nereikia jaudintis, – tarė jis. – Mes niekur neskubėsime.

Taip, žinoma, pamanė ji, o tada jis vėl užsiritu ant jos, bučiavo ir slėgė, ir ji žinojo, kad paskutinė proga pasimėgauti šiuo reikalu išnyko, dabar reikės viską iškęsti, kol baigsis. Kai Robertas nuogas movėsi prezervatyvą ant penio, vos pusiau matomo iš po plaukuoto pilvo, ji pajuto pasibjaurėjimą, kuris, pamanė, gal nutrauktų sąstingio būseną, bet tada jis visai nešvelniai sugrūdo į ją pirštą, ir ji įsivaizdavo save iš viršaus nuogą, išsiskėtusią su šito storo senio pirštu viduje, ir pasibjaurėjimas virto pasišlykštėjimu savimi, pažeminimu, perversiška panašiu į susijaudinimą.

Per sueitį jis šiurkščiais judesiais vartė ją įvairiomis pozomis, apskudavo, stumdydavo, ir ji vėl pasijuto lyg lėlė, kaip tada

prie „7-Eleven“, bet ši kartą ne brangi, o guminė lėlė, lanksti, atspari, tarsi jo galvoje besisukančio filmo rekvizitas. Jai esant viršuje jis pliaukštelėjo jai per klubą ir pareiškė: „Taip, taip, tau patinka“ tokiu tonu, kad buvo neįmanoma suprasti, ar tai klausimas, pastebėjimas ar įsakymas, o kai ją apvertęs suurzgė į ausį: „Visada norėjau išdulkinti mergą su gražiais papais“, ji turėjo veidu įsikniaubti į pagalvę, kad nuslopintų juoką. Pabaigoje, kai jis buvo užgulęs ją misionieriaus poza, jo erekcija pamažu silpo, ir jis kaskart agresyviai pareiškėdavo: „Man nuo tavęs taip stovi“, lyg melas galėtų virsti tiesa. Galiausiai isteriškai triušišškai paspyruokliavęs jis krūptelėjo, pasiekė ekstazę ir užgriuvo ant jos tarsi virstantis medis, ir po juo ji mintyse sušuko: *Tai pats blogiausias mano gyvenimo sprendimas!* Ir kelias akimirkas stebėjosi pati savimi – keistumu šios merginos, kuri ką tik padarė nesuprantamą, nepaaiškinamą dalyką.

Netrukus Robertas atsikėlė ir krypuodamas nuskubėjo į vonią suėmęs prezervatyvą, kad nenukristų. Margo gulėjo ant lovos, spoksojo į lubas ir pirmąsyk pastebėjo, kad ant jų priklijuoti lipdukai – žvaigždutės ir mėnuliai, turintys šviesti tamsoje. Robertas išniro iš vonios kambario ir stabtelėjo tarpduryje.

– Ką dabar norėtum veikti? – paklausė.

„Turbūt mums reikėtų tiesiog nusižudyti“, – atsakė ji mintyse, o tada įsivaizdavo, kad kažkur visatoje yra vaikinai, kuriam, kaip ir jai, atrodo, kad ši akimirka yra ir siaubinga, ir juokinga, ir kad kada nors tolimoje ateityje ji papasakos jam šią istoriją. Pasakys: „O tada jis tarė: „Man nuo tavęs taip stovi“, ir vaikinai leips iš juoko, čiups jai už kojos kvykdamas: „Dieve, liaukis, prašau, ne, daugiau nebegaliu“, ir juodu susmuks vienas kito glėbyje ir juoksis, kvatosis – bet, žinoma, tokios ateities nebuvo, nes toks vaikinai neegzistavo ir neegzistuos.

Tad ji tik gūžtelėjo pečiais, o Robertas pasakė:

– Galėtume pažiūrėti filmą, – ir nuėjęs prie kompiuterio kažką paspaudė; ji nekreipė dėmesio ką. Kažkodėl parinko filmą su subtitrais, akys jai vis merkėsi, ji neturėjo supratimo, kas vyksta. Visą laiką jis glostė jai plaukus ir švelniai bučiavo petį, lyg pamiršęs, kad prieš dešimt minučių vartė ją lyg pornofilme ir į ausį urzgė: „Visada norėjau išdulkinti mergą su gražiais papais.“

Tada jis nei iš šio, nei iš to prabilo jai apie savo jausmus. Pasakojo, kaip jam buvo sunku, kai ji išvyko atostogų, esą gal ji turinti seną mokyklos laikų draugą, su kuriuo vėl susitiks namie. Pasirodo, per tas dvi savaites jo galvoje susikūrė ištisa slapta drama, kurioje ji išvyko iš universiteto pasižadėjusi jam, Robertui, bet namie ją vėl patraukė mokyklos laikų vaikinai, Roberto galvoje patrauklus, sportiškas, bet be smegenų, jos nevertas, tačiau vis tiek viliojantis savo pozicija hierarchijos viršuje jos gimtajame Saline. „Jaudinausi, kad apsigalvosi ir tau grįžus viskas tarp mūsų pasikeis, – kalbėjo jis, – bet reikėjo tikėti tavimi.“ Mano mokyklos laikų vaikinai gėjus, įsivaizdavo jam sakanti Margo. Mudu tuo buvome beveik tikri dar mokykloje, bet po metų dulkiniamosi koledže su bet kuo jis išties tuo įsitikino. Tiesą sakant, jis nėra šimtu procentų tikras, kad save vis dar laiko vyru; per atostogas daug kalbėjomės apie tai, ką jam reikėtų atskleisti, jog yra nedvinarės lytinės tapatybės, tad sekso su juo tikrai negalėjo būti, ir jei jau taip jaudinai, galėjai manęs pasiklausti; galėjai paklausti daugybės dalykų.

Bet ji nieko nepasakė, tik gulėjo tyliai, skleisdama juodą neapkykiantos aurą, kol galiausiai Robertas nutilo.

– Dar nemiegi? – paklausė jis, o kai ji patvirtino, pridūrė: – Ar viskas gerai?

– Tai kiek tau metų? – paklausė ji.

– Trisdešimt ketveri, – atsakė jis. – Ar tai blogai?

Ji juto jo baimę tamsoje šalia savęs.

– Ne, – atsakė ji. – Viskas gerai.

– Gerai, – pasakė jis. – Norėjau tau pasakyti, bet nežinojau, kaip reaguosi.

Jis apsisvertė ir pabučiavo jai į kaktą, ji pasijuto tarsi šliužas, ant kurio jis užbėrė druskos, ištirpstantis ir sunykstantis po to bučinio.

Ji dirstelėjo į laikrodį; buvo kone trečia ryto.

– Man turbūt reikėtų namo, – tarė ji.

– Tikrai? – paklausė jis. – Bet maniau, kad liksi nakvoti. Kepu puikią kiaušinieneį!

– Ačiū, – tarė ji maudamasi tampres. – Bet negaliu. Kambario draugė jaudinsis. Taigi.

– Turi grįžti į bendrabučio kambarį, – tarė jis sarkazmo persunktu balsu.

– Taip, – atsakė ji. – Nes ten gyvenu.

Kelionė truko amžinybę. Sniegas virto lietumi. Juodu nesikalbėjo. Galiausiai Robertas įjungė naktinį radiją. Margo prisiminė, kaip jiems išvažiavus į greitkelį žiūrėti filmo ji pagalvojo, kad Robertas gali ją nužudyti, ir pamanė: *galbūt nužudys dabar*.

Nenužudė. Parvežė į bendrabutį.

– Šiąnakt puikiai praleidau laiką, – tarė atsegdamas savo saugos diržą.

– Ačiū, – atsakė ji. Sugniaužė rankose krepšį. – Ir aš.

– Taip džiaugiuosi, kad pagaliau nuėjome į pasimatymą, – pasakė jis.

„Pasimatymą, – pasakė ji įsivaizduojamam vaikinui. – Jis pavadino tai pasimatymu.“ Ir juodu kvatojosi nesustodami.

– Tai gerai, – pasakė ji ir čiupo už durelių rankenos. – Ačiū už filmą ir visa kita.

– Pala, – tarė jis, sugaudamas jos ranką. – Eikš. – Jis prisitraukė ją, apsikabino, paskutinį sykį sugrūdo liežuvį į gerklę. „Dieve, kada tai baigsis?“ – paklausė ji įsivaizduojamo vaikino, bet tas neatsakė.

– Labanakt, – pasakė ji ir atidariusi dureles spruko. Kol grįžo į kambarį, jau buvo spėjusi ateiti žinutė: be žodžių, tik širdys, veidukai su širdelėmis ir kažkodėl delfinas.

Ji išmiegojo dvylika valandų, o pabudusi valgė vaflius valgykloje ir per „Netflix“ žiūrėjo visus detektyvinius serialus iš eilės, mėgino bent įsivaizduoti, kad galbūt jis dings ir jai nereikės nieko daryti, jis tiesiog pranyks jai panorėjus. Jis atsiuntė kitą žinutę iškart po vakarienės – nekaltą juokelį apie „Red Vines“ – ji išsyk ją ištrynė kunkuliuodama neapykanta, tokia neproporcingai didelė tam, ką jis iš tikro padarė. Sau ji sakė, kad yra jam skolinga bent jau kokią nors išsiskyrimo žinutę, kad tiesiog tylėti būtų negražu, vaikiška ir žiauru. Jei nieko nerašytų, kas žino, kiek užtruktų, kol jis suprastų užuominą? Gal jo žinutės vis plauktų, gal jos nesibaigtų niekada.

Ji ėmė rinkti tekstą: *Ačiū už puikų laiką, tik dabar santykiai manęs nedomina*, bet vis suko uodegą ir atsiprašinėjo, mėgino išvengti galimo preteksto, kuriuo jis pasinaudotų („Viskas gerai, ir manęs santykiai nedomina, galime susitikinėti be įsipareigojimų!“), tad žinutė vis ilgėjo, jos išsiųsti buvo neįmanoma. O iš jo vis ėjo naujos, nerišlios, bet kaskart vis nuoširdesnės. Ji įsivaizdavo jį gulintį ant lovos, kuri buvo tiesiog čiuzinys, kruopščiai dailinantį pranešimus. Prisiminė, kad jis daug kalbėjo apie savo kates, bet namuose ji nematė jokių kačių, tad svarstė, ar jis jas išsigalvojo.

Kitomis dienomis ji vis sugaudavo save svajingos, niūrokos nuotaikos, kažko lyg ilgėjosi. Suprato, kad ilgisi Roberto, ne tikrojo, o to, kurį įsivaizdavo rašantį tas žinutes per atostogas.

Ei, regis, tu tikrai užsiėmus, ar ne? – galiausiai parašė Robertas praėjus trims dienoms po sekso, ir ji žinojo, kad tai puiki proga nusiųsti nebaigtą išsiskyrimo žinutę, bet vietoj to

nusiuntė: *Haha taip atleisk ir Netrukus parašysiu, o tada pagalvojo: kodėl taip padariau? Ir tikrai nežinojo.*

– Tiesiog pasakyk, kad jis tavęs nedomina! – susierzinusi suriko kambario draugė Tamara, Margo praleidus valandą lovoje dvejojant, ką parašyti Robertui.

– Turiu pasakyti ką nors daugiau. Mudu permiegojom, – pasakė Margo.

– Argi? – atsakė Tamara. – Tikrai?

– Jis lyg ir nieko vaikinas, – pasakė Margo ir pasvarstė, kiek tai tiesa. Tamara staiga pasilenkė, stvėrė telefoną Margo iš rankos ir nykščiais pamaigė ekraną laikydama toliau nuo jos. Tamara sviedė telefoną ant lovos, Margo jį pačiuopo, ir štai ką draugė buvo parašiusi: *Ei tu manęs nedomini nustok rašyti.*

– Dieve, – tarė Margo, staiga jai pasidarė sunku kvėpuoti.

– Ką? – drąsiai pasakė Tamara. – Kas čia tokio? Tai juk tiesa.

Bet abi žinojo, kad tai pernelyg rimta, ir Margo apėmė tokia paniška baimė, jog vos nesupykino. Ji įsivaizdavo Robertą paimantį telefoną, perskaitantį žinutę, sustiklėjantį ir pažyrantį į šipulius.

– Raminkis. Einam išgerti, – tarė Tamara, ir jodvi nuėjo į barą, kartu išgėrė visą ąsotį, Margo telefonas visą tą laiką gulėjo tarp jų ant staliuko. Nors mėgino telefoną ignoruoti, žinutei skimbtelėjus abi suriko ir stvėrė viena kitai už rankų.

– Negaliu – tu perskaityk, – paprašė Margo. Ji pastūmėjo telefoną link Tamaros. – Tu rašei. Tavo kaltė.

Bet žinutė bylojo tik tiek: *Gerai, Margo, gaila tai girdėti. Tikiuosi, nieko nepadariau, kad tave nuliūdindčiau. Esi miela mergina, ir man tikrai patiko su tavim praleistas laikas. Pranešk, jei apsigalvosi.*

Margo susmuko ant stalo, galvą padėjo ant rankų. Pasijuto lyg dėlė, apsunkusi ir pritvinusi jos kraujo, galiausiai atsisiurbė nuo jos, palikdama jautrią patinusią vietą. Bet kodėl taip jautėsi?

Gal neteisingai pasielgė su Robertu, šis juk nieko blogo nepadarė, tik ją įsižiūrėjo ir buvo prastas lovoje, dar galbūt melavo apie kates, nors jos turbūt buvo kitame kambaryje. Bet po mėnesio ji pamatė bare – savajame bare, ten, kur lankosi vien studentai, kur ji siūlė jiems eiti per judviejų pasimatymą. Jis buvo vienas, sėdėjo prie staliuko baro gilumoje, neskaitė ir nenaršė telefone, tiesiog tyliai sėdėjo susikūprinęs prie alaus bokalo.

Ji čiupo draugą, su kuriuo buvo, – vaikiną, vardu Albertas.

– Dieve, ten jis, – sukuždėjo. – Tas vyras iš kino teatro!

Albertas jau buvo girdėjęs istorijos versiją, nors ir ne visai tiksliai; beveik visi jos draugai buvo girdėję. Albertas žingtelėjo priešais ją saugodamas nuo Roberto akių, ir jie nuskubėjo prie staliuko, kur buvo jos draugai. Margo pranešus, kad Robertas čia, visi sujudo iš nuostabos, tada apsupo ją ir išvedė iš baro, tarsi ji būtų prezidentė, o jie – slaptieji agentai. Viskas buvo taip perdėta, kad ji pasvarstė, ar elgiasi kaip kalė, bet tuo pat metu tikrai jautėsi išsigandusi. Tą vakarą susirangiusios lovoje su Tamara, telefonui tarsi laužo šviesai apšviečiant jų veidus, abi skaitė ateinančias žinutes:

Labas, Margo, šįvakar mačiau tave bare. Žinau, prašei neraišyti, bet tik norėjau pasakyti, kad atrodei labai dailiai. Tikiuosi, tau viskas gerai!

Žinau, neturėčiau to sakyti, bet tikrai tavęs ilgiuosi

Ei, gal neturiu teisės klausti, bet tik norėčiau, kad pasakytum, ką padariau bogai

**blogai*

Jaučiau, kad mudu sieja ryšys, ar to nejautei, ar...

Gal tau buvau per senas, o gal tau patiko kas kitas

Ar tas vaikinai, su kuriuo buvai šįvakar, yra tavo vaikinai?

???

Ar jis tik vienas tų, su kuriais dulkini esi

Atleisk

KRISTEN ROUPENIAN

*Kai tada jusijuokei man paklausus ar esi nekalta ar dėl to
kad dulkinaisi su tiek dug vaikinų*

Ar dabar su tuo vaikinu dulkiniesi

Ar

Ar

Ar

Atsakyk

Kekše.